

Không như, Lâm nghe hay được ở đâu đó, chuyện “Tình cảm với chúng già”, có đoán họ tâm sự như sau:

“Vợ thảo mặc quần, rồi tôi sẽ với chúng:

“Em nhìn như, anh thấy hôn tay em được chứ? Nhìn ngày xa lạ y mà.”

“Vâng, và bây giờ nhìn thôi.”

Ngồi ở chúng tôi nhìn thảo mặc quần ra, hôn vào tay vợ.

“Ngày xa, anh thấy hôn vào tay em nữa chứ? Vào vai em được?”

Ngồi ở chúng tôi nhìn hôn vào tay vào vai vợ. Ngồi ở vợ lim dim mắt, rồi tôi sẽ:

“Ngày xa, anh cũng nhìn vào cổ em nữa chứ?”

“Vâng, để anh mát lát, anh đi lấy bộ răng.”

Với chuyện này, riêng Lâm cảm thấy lạ. Thế nên hôm sau, anh kể lại cho bạn họ nghe nhân lúc uống cà phê sáng với anh.

Nhưng không hiểu tại sao, Lâm lại nảy ra việc để họ hãy kể thêm một đoán kết, để làm sao cuối cùng họ phải hôn nhau. Phải như thế mới được, mới có “hôn”, vì trông họ thì nghi ngờ quá. Nghe ý kiến này, các bạn họ nhao nhao, tranh nhau kể thêm đoán kết.

Anh Phát, giáo viên dạy văn, kịp thời ngay:

“Ngồi vào vị trí yên tĩnh, nói với chính mình, giữ nguyên vị trí:

“Đi lấy bàn ghế mà làm gì. Cần phải đi lấy mà xài. Với lại, cây gậy đã đặt ở góc nhà, đâu có ở đây.”

“Vâng, anh nghe lời em.”

Ngồi chính mình dùng ngón tay chạm vào cổ.

“Ngày xưa, anh vẫn thường hôn môi em nữa chứ?”

“Vâng, và bây giờ vẫn thường. Chết... Chết... Cho chết...”

“Râu kem gai thóc, có sợi tóc gáy ngó lên ta không chứ? May mà tóc gáy của em đã rụng!”

Còn bàn cà phê tay nhấc pháo. Quê là thầy dạy văn có khác. Từng từng từng phong phú lắm.

Anh Cần cho hiểu buồn tẻ hoá cũng hằng hái tham gia. Anh nói to:

“Nghe chính mình nói chuyện mát, anh đi lấy bàn ghế, bà vào vị trí yên tĩnh, nhấc bài:

“Bỏ rằng trong túi quần anh đi lấy. Nhanh lên nào.”

“Vâng, cảm ơn em yêu, nhưng mà... nó không có trong túi quần.”

“Thì bỏ qua khâu ‘cảm ơn’”. Ngày xưa anh vẫn thường hôn môi em đấy chứ?”

“Vâng, và bây giờ vẫn như thế.”

“Vậy thì, sao không hôn?”

“Xin lỗi em. Anh đãng trí quá.”

“Đã hôn rồi đấy, sao vẫn không hôn?”

“Chết... Chết... Chết... Chết...”

“Ồ! Râu ông là ria! May mà da gà nòi!”

Còn bàn, tôi mới phen vỗ tay như bập bồng. Chắc hẳn buồn có khác. Buông bỏ tất cả, cuối cùng vẫn giá trị.

Anh Địch chỉ y xe ôm, liếc nhìn nóng nảy chen vào:

“Ngồi vào ghế mới nhìn lim dim, bỏ o chửi nguyền:

“Rằng có trong miệng của mình đấy.”

“Tôi đeo rßi à?”

“Vâng.”

Ngßi chßng vßi cßn cßn vào cß vß. Ngßi vß lßi tß tß:

“Ngày xßa, anh vßn thßng hôn môi em đßy chß?”

“Vâng, và bây giß vßn thß.”

Ngßi chßng cúi xußng hôn vß thßt mùi mßn. Cß hai đßu thßy quá khß xa lßc xa lß đßt ngßt hißn vß ...

Gißt mình, ngßi vß lißn khßc vào lòng bàn tay mình:

“Đây. Tôi trß hàm răng cßa ông đây. Khißp!”

Cß bàn cà phê lßi vß tay quá mßng. Đúng là dân chßy xe ôm có khác. Thßng thßng, sát phßt sßn gai ßc.

Đßt nhiên, thßt lß lòng, bßng đßng các trßn cßi đßt hßn. Và, mßt chßp sau, khi đã nhìn sâu vào lòng mình, Lâm mßi vß lý do cßa sß im lßng ßy. Hißn nhiên, nßn tßng cái cßi ß đây, chính là sß bi đßt! Lúc này, cũng rßt đßt ngßt, hai câu thß cßa Lâm Anh, mßt ngßi bßn ß tßn Đà Lßt, hißn ra trong trí: “Bßi ta bißt tißng cßi do khóc đßy/ Sách cßa Trßng in chß cßa Mßt Trßi.”

Giß đây, cß bàn cà phê đßu trßm ngßm, vì hß vßa hißu ra, mình cßi ngßi khác trong hißn tßi là cßi cho chính mình trong tßng lại.

Viết Đuổi Xóa

Tên: Ngô Phan Lưu

Tháng: 14 Tháng 3 Năm: 2009 13:09

Và, khi tôi viết truyện ngắn này, cũng như các nhân vật trong truyện, tôi hiểu ra mục đích của nó là để xóa. Để chôn những trạng thái tàn nhẫn, vô tâm.